

Pramen

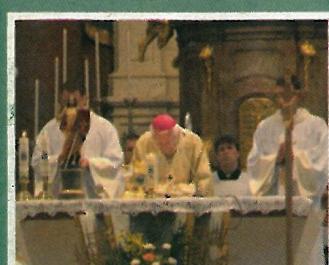
Časopis gréckokatolíckych bohoslovov Ročník XIII. Číslo 2.



Chrámový sviatok
Najsvätejšej
Trojice



Deň otvorených
dverí



Stretnutie
bohoslovov



60. výročie
biskupskej vysviacky
bl. Vasila Hopka

Úvodník	3
Bleskovky	4
Spomienky na bl. Vasiľa	6
Stretnutie bohoslovcov	8
Anastasis	10
Futbalový turnaj	11
Rafajovce 2007	12
Výmenný pobyt	13
Podte za mnou	14
Sila v Najsvätejšej Trojici	16
Pastoračný ročník	18
Svedectvo	20
Misia na Sibíri	21
Zábavná stránka	24
Skúste si predstaviť peklo	26

REDAKČNÁ RADA:

ZODPOVEDNÝ ZA VYDANIE:
PaedDr. Vasil Kormaník

ŠÉFREDAKTOR:
Mikuláš Jančuš

GRAFICKÁ ÚPRAVA:
Michal Galmus
Mgr. Daniel Dzurovčin

JAZYKOVÁ ÚPRAVA:
Martin Barna
Mikuláš Jančuš

FOTO:
Milan Kmec
Lukáš Šoltýs
o. Matúš Marcin
Michal Galmus

ADRESA REDAKCIE:
Sládkovičova 23
080 01 Prešov
<http://www.gojdic.sk>

Veľmi pekne Vám ďakujeme
za všetky Vaše príspevky a
dary, ktoré ste s láskou da-
rovali našim seminaristom
cez náš fond.

Predstavení seminára

**REDAKCIA SI VYHRADZUJE
PRÁVO NA ÚPRAVU ČLÁNKOV.**



ÚVODNÍK

Posledná skúška, rýchlo pobaliť osobné veci

a knihy do krabíc, urobiť poriadok na izbe a máme prázdniny! Mnohí z nás sa obzrú za uplynulým akademickým rokom a budú sa pýtať: „Aký bol“? Pre absolventov 6.ročníka GTF PU zavŕšením duchovnej formácie na ceste ku kňazskej službe. Pre bohoslovcov 1. ročníka GTF PU započatím ľažkej, ale vytúženej formácie.

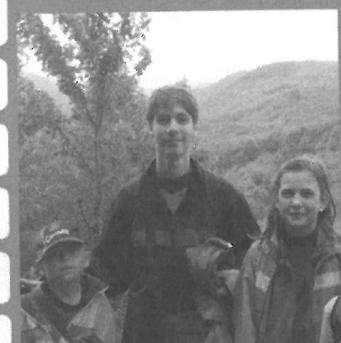
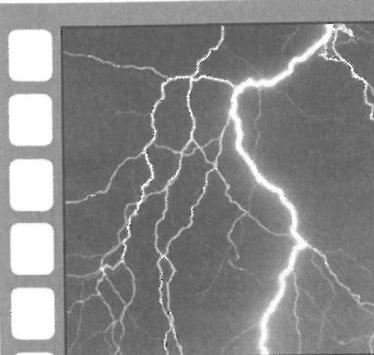
Pre našu cirkev to bol rok, v ktorom sme si pripomínali významné výročia. V novembri piate výročie beatifikácie biskupa mučeníka Pavla Petra Gojdiča, ktorého meno nesie náš kňazský seminár. V marci sme sa zúčastnili ďakovnej púte do večného mesta Rím

s príležitosti 80. výročia biskupskej vysviacky Pavla Petra Gojdiča v bazilike svätého Klimenta. V máji sme oslavovali 60. výročie biskupskej vysviacky ThDr. Vasiľa Hopku. Jeho biskupské heslo: „*Aby všetci jedno boli*“; nás volá, aby sme aj cez prázdniny budovali jednotu, ktorú mal na mysli Ježiš Kristus pri poslednej večeri. Aj keď tento čas odpočinku a oddychu je zaslúžený, nesmieme zabudnúť spolupracovať s milosťou Božou a uplatňovať v každodennom živote to, čo sme sa počas akademického roka naučili. Nech na príhovor blaženého hieromučeníka Vasila prežijeme tento čas tak, aby sme rozmnôžili poklad v nebi.

o. Daniel Šarišský, prefekt

Gréckokatolícky kňazský seminár v Prešove ďakuje Krajskej správe KDH v Prešove za finančnú podporu projektu „Mikuláš ľuďom“, ktorý sa konal 7. - 12. 12. 2006

BLÉSKOVKY



16. – 23. apríl výmenného študijného pobytu v poľskom Krakove sa zúčastnili bratia z druhého a tretieho ročníka. Krátko po ich návrate k nám zavítali študenti z Poľska, ktorí bývali v našom seminári.

28. apríl (sobota) sme navštívili Maďarsko. Bola to predovšetkým púť do Mariapócsu, so sv. liturgiou. Po nej sme navštívili našich bratov v seminári v Níregyházi, ktorí nám ukázali svoju novú teologickú fakultu. Popoludní nasledoval futbalový zápas, ktorý naši chlapci vyhrali 2:1.

1. máj (utorok) sa v Šaštine konalo celoslovenské stretnutie seminaristov. Tohtoročné stretnutie zorganizovali bratia z Bratislavы.

3. máj (štvrtek) mali slávnosť štvrtáci z Prešovskej eparchie. V tento deň prijali z rúk vladkyu Jána nižšie svätenie – postriženie a s ním liturgickú službu čtedca (čitateľa), pivca (speváka) a sviščenosca (svietconosiča). Na slávnosť si bratia pozvali aj svoje rodiny, ktoré spolu s nami vytvorili spoločenstvo modlitby.

5. máj (sobota) bratia z Košického exarchátu sa zúčastnili mládežníckeho odpustu v Klokočove, ktorý sa tam každoročne koná v prvú májovú sobotu. Slávnostným kazateľom bol apoštolský nuncius na Slovensku Mons. Henryk Jozef Nowacki, ktorému mládež mala možnosť položiť pári otázok počas besedy po skončení sv. liturgie.

8. máj (utorok) bratia z Košického exarchátu sa zúčastnili túry, ktorá je každoročných stretnutí mladých s vladkom Milanom. Tohto roku smerovala z Dubníka do Zámutova.

12. máj (sobota) v našom seminári sa po prvý krát konal Deň otvorených dverí. V tento deň navštívili náš seminár mladí ľudia, ktorí boli zvedaví na život v kňazskom seminári.



13. máj (nedel'a) zbor sv. Romana Sladkopevca vystúpil na Benefičnom koncerte pri príležitosti 60. výročia biskupskej vysviacky bl. Vasiľa Hopka v katedrále sv. Jána Krstiteľa.



15. máj (utorok) futbalové mužstvo nášho seminára získalo prvé miesto na medzi seminárnom turnaji, ktorý sa hral v Spišskej Kapitule.

19. máj (sobota) prvoprijímajúce deti a ich rodičia sa zišli v Ľutine pri príležitosti Stretnutia rodín. Po svätej liturgii sme pre deti pripravený zábavný program, v ktorom sme si vyskúšali svoje animátorské schopnosti.



25. – 27. máj sa konal eparchiálny odpustu v Rafajovciach na sviatok Zoslania Svätého Ducha. O evanjelizačný program sa postarali aj bratia zo skupiny Anastasis.



28. máj (pondelok) Sviatok Najsvätejšej Trojice je v našom seminári zvlášť slávnostným dňom, keďže v tento deň je naša odpustová slávnosť. Ani toho roku tomu nebolo inak.

9. jún (sobota) prvý stupeň kňazstva – diakonát – prijali štyria bohoslovci Košického exarchátu z rúk vladkyho Milana v Michalovciach. Jeden z novovysvätených diakonov Jaro Lajčiak bude svoju službu vykonávať v nemeckom Eichstätte, kde v tomto čase študuje.



10. jún (nedel'a) bratia z hudobnej skupiny Anastasis navštívili Košickú väznicu na pozvanie jej duchovného správcu o. Petra Nižníka. Počas návštevy vystúpili s evanjelizačným programom, ktorý mnohých väzňov veľmi oslovil.

Milan Diheneščík a Slavomír Tarasovič, 4. ročník

SPOMIENKY NA BLAHOSLAVENÉHO BISKUPA THDR. VASIĽA HOPKA

Rok 1968 bol rokom veľkých nádejí. Naša cirkev získala znova slobodu, aj keď v mnohom obmedzenú. Ktosi povedal: „Šťastná doba v ktorej sa môžeme dotýkať svätých.“ Pre mňa seminaristu gréckokatolíckej cirkvi, pripravujúceho sa na kňazstvo v rímskokatolíckom kňazskom seminári v Bratislave bolo veľkým pootešením osobne sa stretnať s biskupom Vasiľom Hopkom, trpitelom a mučeníkom pre vernosť cirkvi a Bohu. V tom čase bol vlastne jediným biskupom gréckokatolíckej cirkvi v Československu. Bol som vtedy v druhom ročníku,

ked' nás navštívil v Bratislave v kňazskom seminári a mohli sme sláviť svätú liturgiu vo východnom obrade. Nezabudnutelné chvíle boli cez prázdniny, keď som ako bohoslovec mohol biskupovi Hopkovi asistovať pri rozličných slávnostiach vo farnostiach našej cirkvi. Cestou do farnosti sme sa modlili v aute spoločne sväty ruženec a spievali náboženské piesne. Milá pieseň, ktorú biskup rád spieval bola: „Siju zapovid' daju vam, da l'ubite druh druha, ako i az vozľubich vy....“ S obdivom som pozoroval biskupa s akým pokojom a trpežlivosťou slávil, hlboko prežíval premenenie so zatvorenými očami. A iste v tej chvíli mysel na väzenskú celu, kde sa mohol so svojim Pánom stretávať iba v tichej modlitbe. Som presvedčený, že každú liturgiu prežíval s veľkou vierou a láskou k tomu, ktorý ho znova priviedol k svojmu ľudu a k svojmu oltáru.

Každé slávenie eucharistie bolo spojené s nejakým utrpením, zvlášť v horúčavách, keď aj vrchné rúcho bolo úplne prepotené. Nest'ažoval si, o svojom kríži nerozprával, nehovoril o svojich bolestiach a nikdy nespomínať na časy väznenia a neslobody. Zato neboli smutný, vedel sa zasmiať, nám bohoslovcom vedel povedať otcovské slovo povzbudenia, aj keď sme všetko neurobili pri assistencii pri liturgiách správne, nekarhal nás, ani nám nič nevyčítal. Ale cítili sme v svojom srdci, kde sme urobili chybu a čo je treba vylepšiť. Niekedy som povedal: „Otec biskup, my



A
B
Y

V
Š
E
T
C
II

J
E
D
N
O

B
O
L
II



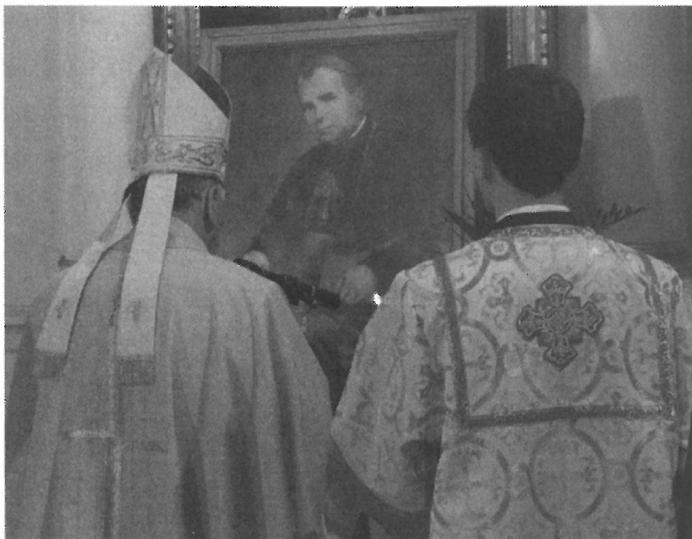
sme mladí a mladý človek je pochabý.“ A on nám jednoducho a s láskou povedal: „A dokedy chcete byť pochabí?“

Vždy som cítil jeho otcovský prístup aj k našim slabostiam a láskavé napomenu-

tie v dobrote srdca. Som vdľačný Bohu, že som mohol cez prázdniny mnohokrát asistovať na svätých liturgiách a pri iným príležitostiach tomuto biskupovi od ktorého som prijal aj svätość kňazstva pred 35 rokmi, 25.júna 1972 v Prešovskej katedrále. Vtedy som netušil, že na moju hlavu kladie ruky biskup, ktorý dnes je pre svoje utrpene a vernosť blaho-slavený. Som šťastný, že do kňazskej služby ma vyslal tento bis-

kup mocou kňazstva a že dnes zaiste sa aj za moju kňazskú službu a vernosť cirkvi prihovára pred trónom najvyššieho. A pretože aj on strávil nejaký čas v kňazskom seminári ako spirituál, verím, že sa prihovára aj za náš kňazský seminár v Prešove.

*o. PaedDr. Vasil Kormaník,
rektor*



Kňazi, ktorým vladyka Vasiľ udelil kňazské svätenie

STRETNUTIE BOHOSLOVCOV ŠAŠTÍN



Všetci chceme byť šťastní, žiť život v plnosti a nie v duchovnej smrti, dosiahnuť večný život. Ale sami toho nie sme schopní. Pán si povoláva tých, skrze službu ktorých nás chce posilňovať. Kňazi sú tými, ktorí nám sprostredkujú Božie milosti. Milosti od Boha, aby sme s ním žili každý deň, aby sme to s ním skúšali „znova a znova“ – „paki, paki“.

My, seminaristi Gréckokatolíckeho kňazského seminára blahoslaveného biskupa P. P. Gojdiča sme tými, ktorí sa na túto službu pripravujeme. A v tejto príprave môžeme zažívať mnoho radostí, pochvaly, no v živote na nás doliehajú aj skúšky a tŕžkosti života. Preto sa potrebujeme o naše radosti i tŕžkosti podeliť a počuť povzbudenie.

Takýto priestor sa nám naskytol aj na celoslovenskom stretnutí seminaristov katolíckych kňazských seminárov Slovenska, ktoré sa tohto roku uskutočnilo v pútnickom mieste Šaštín v utorok 1. mája 2007. Zúčastnili sa ho bohoslovci z Bratislavы, Nitry, Badína, Spišskej Kapituly, Košíc a Prešova. Program sa začína slávením sv. omše, ktorej predsedal arcibiskup bratislavsko-trnavskej arcidiecézy J. E. Mons. Ján Sokol za spoluúčasti

dvoch biskupov – J. E. Mons. Štefan Sečku, spišského pomocného biskupa a J. E. Mons. Tomáša Galisa, banskobystrického pomocného biskupa – a predstavených jednotlivých seminárov. Vo svojej homílii povzbudil predstavených, ale aj seminaristov k obetavej službe voči sebe navzájom, lebo každý z nás je povolaný samotným Ježišom ako dvanásti apoštoli. Vyzdvihol rozmer lásky, ktorý má panovať medzi nami navzájom a má prameniť v kontemplácii Kristovej tváre a adorácii pred Najsvätejšou Eucharistiou. Po sv. omši sme si vypočuli stručné dejiny baziliky s následnou prehliadkou jej interiéru.

Niektorí z nás túto baziliku minor navštívili po prvýkrát. Bolo pre nás veľkým darom byť na mieste, kde Bohorodička pre mnohých vyprosila plnosť milosti a uzdravenia duchovné i telesné. Bol to čas, kedy sme sa mohli navzájom spoznávať, či prehlbovať vzájomné vzťa-



hy z predchádzajúcich stretnutí. Takéto stretnutia sú pre nás miestom vzájomného upevnenia sa v povolaní.

A o to sme aj prosili Sedembolestnú Pannu Máriu – patrónku Slovenska v Akatiste k Presvätej Bohorodičke, ktorý slávil rektor nášho seminára o. Vasil Kormaník. Táto modlitba bola veľmi oslovujúca pre nás všetkých, lebo

bola prednášaná k oslave Bohorodičky z hĺbky našich sŕdc.

Po spoločnej modlitbe a bohatých duchovných zážitkoch sme sa odobrali do svojich seminárov. Vo svojom vnútri sme si niesli istotu ochrany Presvätej Bohorodičky na ceste nášho povolania.

Martin Krišš, 2. roč, Peter Kačur, 3. roč.

Úcta k Sedembolestnej Panne Márii u Slovákov začala prijatím kresťanstva od vierozvestov sv. Cyrila a Metoda. Ľud k jej úcte staval kaplnky a chrámy. Podobne aj pri Šaštíne, blízko zámku visel na strome obraz Sedembolestnej.

1564 - Začiatok pútnictva. V tomto roku Angelika Bakičová, manželka grófa Imricha Czobora, majiteľa šaštinského panstva, dala zhotoviť sochu Sedembolestnej.

1654 - Sochu Sedembolestnej Panny Márie počas tureckých vojen preniesli do blízkeho zámku a uschovali v kaplnke sv. Imricha.

1710 - Socha bola znova uložená do kaplnky.

1732 - Ostrihomský arcibiskup Imrich Eszterházy ustanovil vyšetrovaciu komisiu. Komisia preskúmala 726 zázračných prípadov, ktoré znova prešetrila komisia v Bratislave. - 10. novembra za účasti mnohých duchovných a 20 tisíc pútnikov slávnostne vyhlásili sochu za zázračnú a znova uložili do trojhannej kaplnky.

1736 - 16. júla posviacka základného kameňa. 1748 - bola dokončená stavba a strecha nad kostolom a v roku 1751 bol zastrešený aj kláštor.

1764 - 15. augusta vysviacka chrámu a slávnostné prenesenie sochy na hlavný oltár.

1765 - posvätili zvony na veže, ktoré dosahovali len výšku strechy a boli ukončené ihlanmi.

1914 - počas 1. svetovej vojny zobrali z veží zvony, okrem najmenšieho.

1924 - 8. september rozhodnutím trnavského biskupa Dr. Pavla Jantauscha prišli do Šaštína saleziáni - synovia Don Bosca. Opravili starý farský kostol na námesti, ktorý bol 150 rokov sýpkou. Zasvätili ho svojmu zakladateľovi sv. Jánovi Boscovi.

1926 - 31. októbra bola posviacka 4 veľkých zvonov.

1927 - 2. apríla sv. Otec Pius XI. Dekrétom "Celebre apud Slovaccham gentem" vyhlásil Sedembolestnú Pannu Máriu za patrónku Slovenska. 1928 - bola posviacka veľkého národného zvona Sedembolestnej, ktorého hmotnosť je 4.745 kg.

1964 - pri 400 - ročnom uctievani sochy na žiadosť pánov biskupov Dr. Ambróza Lazíka a Dr. Eduarda Néczeyho pápež Pavol VI. Povýsil svätyňu Sedembolestnej dekrétom "Ad perpetuam rei memoriam" z 23. novembra na baziliku minor - menšiu.

1987 - Mariánsky rok- baziliku navštívila Matka Tereza z Kalkaty a nový trnavský biskup, terajší arcibiskup-metropolita Slovenska Mons. Ján Sokol. Pod vedením miestneho pána farára Jána Bašu sa začala generálna oprava baziliky.

ANASTASIS

V tomto článku radi by sme vám predstavili a priblížili vznik a účinkovanie staro-novej hudobnej skupiny Anastasis. Táto skupina sice vznikla už v roku 1994, ked' sa nám, terajším členom tejto skupiny ani nesnívalo, že aj my by sme mohli byť v našom kňazskom seminári. Postupne ked' bohoslovci končili svoju formáciu v seminári a odchádzali do pastorácie, skupina Anastasis sa rozpadla.

Avšak Pán si znova našiel svoje cesty a tak dnešná staro-nová skupina Anastasis pôsobí v tomto zložení nás bohoslovcov: elektroakustická gitara – Ján Vasiľ, IV. roč., elektrická gitara – Patrik Mařarčík, II. roč., basová gitara – Lukáš Vojčík, klávesy – Slavomír Tarasovič IV. roč., husle – Pavol Mihajlo, IV. roč., bicie – Peter Feňák V. roč. a na našich akciách nás sprevádza náš dvorný zvukár Vladimír Marčák, II. roč.

Každý z nás ma v srdci veľkú túžbu hrať a spievať pre nášho Pána a touto hudbou, piesňami a hovoreným slovom prinášať všetkým ľuďom s ktorími sa stretнемe živého Ježiša Krista. Táto túžba sa začala plniť v novembri roku 2006. Začiatky boli sice veľmi ťažké, pretože sme museli obnoviť značne nevyhovujú-

cu aparáturu a zakúpiť dve gitary a bicie. To, že toto naše dielo Pán požehnáva sme mohli zakúsiť aj v tom, že do mesiaca sme vďaka štedrým sponzorom zakúpili potrebné hudobné nástroje. O niekoľko týždňov sme začali skúšať v priestoroch, ktoré nám poskytla Teologická fakulta v Prešove.

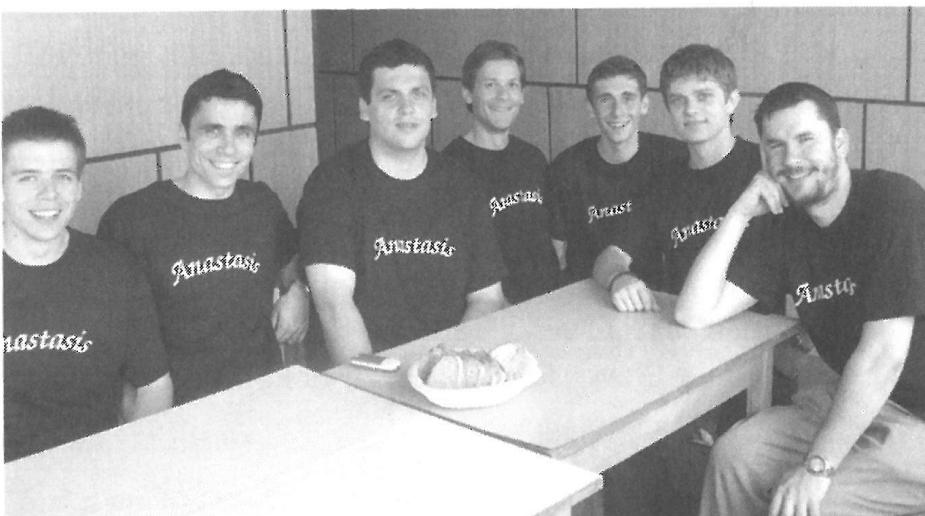
Po troch mesiacoch spoločného tvrdého skúšania bolo pred nami naše prvé vystúpenie Kvetná nedele - stretnutie mladých z Prešovskej eparchie s vladkom Jánom Babjakom. Pre nás to bola veľká motivácia a hnací motor do skúšania. Popri interpretácii prevzatých piesní, ktoré sú mladým už známe, podarilo sa nám zložiť aj dve vlastné piesne. Po Kvetnej nedeli nás čakali ďalšie vystúpenia na Juskovej Voli, v Rafajovciach a veľmi zaujímavým, zvláštnym, ale požehnaným bol koncert vo väznici v Košiciach.

V najbližšej budúcnosti nás čaká niekoľko vystúpení na rôznych miestach východného Slovenska, vo Svidníku, na stretnutí mládeže v Bystrej, v Trebišove, Lutine a inde...

Touto cestou by sme sa chceli v mene skupiny Anastasis podľať najmä predstaveným nášho seminára, za ich dôveru

a podporu počas neľahkých začiatkov nášho vzniku a účinkovania, ale aj ostatným za ich modlitby a ochotu načúvať Božiemu hlasu skrze hudbu a piesne.

Ján Vasiľ, Slavomír
Tarasovič,
4. roč.



MEDZISEMINÁRNY FUTBALOVÝ TURNAJ

Dňa 15.5.2007 sa uskutočnil futbalový turnaj, ktorého sa zúčastnili tri kňazské semináre: Kňazský seminár biskupa Jána Vojtašsáka zo Spišskej Kapituly, ktorý tento turnaj aj organizoval, Kňazský seminár sv. Karola Boromejského z Košíc a nás Gréckokatolícky kňazský seminár blahoslaveného biskupa Pavla Petra Gojdiča z Prešova. Turnaj prebiehal na krásnom futbalovom ihrisku v Spišskom Podhradí, priamo pod Spišským Hradom.

Na prvý zápas proti sebe nastúpili bohoslovci z Košíc a zo Spiša. Zápas bol až do konca napínavý a skončil sa výsledkom 2:1 pre hostí z Košíc. Druhý zápas sme odohrali my proti bohoslovcom z Košíc. Zápas sa začal vyvíjať v náš neprospech, keďže sme prehrávali 0:1, ale do konca zápasu sa nám podarilo zvrátiť nepriaznivý vývoj stretnutia a zvíťazili sme zaslúžene 2:1. Na posledný zápas sme nastupovali s vedomím, že na víťazstvo na turnaji nám stačí aj remíza, ale s touto možnosťou sme sa nechceli uspokojiť. Začiatok zápasu sme opäť nezvládli, ked' sme dostali dosť „lacný“ gól, ale ten náš však naštartoval k lepšiemu výkonu, ktorý sa neskôr odzrkadlil aj na výsledku 2:1 v náš prospech. Po tomto zápase sme sa všetci presunuli do seminára v Spišskej Kan-



pitule, kde na nás čakala chutná večera a jedna milá „povinnosť“ – prevziať putovný pohár. Po občerstvení v kňazskom seminári na Spiši sme sa s víťazným počitom šťastia vrátili domov.

Dúfame a pevne veríme, že to neboli posledný úspech našich bohoslovcov a že budeme nadálej zviditeľňovať náš seminár aj takýmto spôsobom.

Mikuláš Fejko, 4. roč.

MEDZISEMINÁRNY FUTBALOVÝ TURNAJ
SPIŠSKÁ KAPITULA - SPIŠSKÉ PODHRADIE

D I P L O M



1. MIESTO

KŇAZSKÝ SEMINÁR BISKUPA P.P.GOJDIČA V PREŠOVE

Spisska Kapitula

15. Mai 2007

M. Matulovič



Rafajovce 2007



25. mája 2007 sa skupinka siedmich bohoslovcov (Janko, Peter, Martin, Vlado, Martin, Lukáš a Miro) vybrala na pútnické miesto Prešovskej eparchie Rafajovce, známe zázračnou ikonou Presvátej Bohorodičky. Po dvojhodinovej ceste sme dorazili na miesto. S veľkou radosťou nás privítal domáci správca farnosti o. Peter Tirpák. Po krátkom vybalení a posilnení pustili sme sa do prípravných prác na veľkú slávnosť, ktorá sa mala uskutočniť už v nedel'ou. V tejto práci sme pokračovali až do zotmenia. Po takejto namáhavej drine sme už boli celkom radi, keď sa nám ne-skoro večer podarilo dostať do postelí.

Avšak už skoro ráno sme s netrpezlivosťou očakávali deti a mladých z okolia, pre ktorých sme v spolupráci s Erkom z Ďapaloviec a hudobnou skupinou Anastasis pripravili deň plný hier, hudby a zábavy.

O 16 hodine sa začal sobotňajší liturgický program v ktorom bolo zahrnuté posvätenie prameňa, molебен k Bohorodičke a slávnostná Veľká večiereň s litijou. Potom nás čakal úplný vrchol, dňa svätá liturgia. Po tomto ťažkom, no krásnom

dni nás ešte čakali posledné prípravy pred nedel'ou. Hned' ráno sme sa spoločne s veriacimi pomodlili ruženec a slávili Eucharistiu. Zavŕšením všetkých príprav a aj celej odpustovej slávnosti bola slávnostná archijerejská svätá liturgia s vladkom Jánom, prešovským eparchom, ktorá sa začala o 9:45 slávnostným sprievodom do chrámu, kde po privítaní starostom, vladika posvätil obnovený ikonostas a pri chráme slávil svätú liturgiu. V homílii uprial svoj pohľad na Svätého Ducha, ako na toho, ktorý vyháňa strach z duše a posilňuje ju v každej chvíli a že človeka môže naplniť iba vtedy, ak mu otvorí svoje srdce. Po liturgii sme si pripomenuli počiatky kresťanskej cirkvi a spoločným agape – myrovaním sa táto slávnosť ukončila.

Veríme, že Svätý Duch, ktorého zoslanie sme počas týchto požehnaných dní v Rafajovciach oslavovali ostane navždy v našich srdciach a nanovo bude nás pretvárať, aby sme jeho posilnením mohli konať to, čo pre nás život pripravil Pán.

Martin Dudok, 3. roč.



Výmenný pobyt v Krakove



V tretí aprílový týždeň sa v dňoch 16 – 23.6. 2007 uskutočnil výmenný pobyt študentov Prešovskej univerzity. Tento výmenný pobyt sa uskutočnil medzi Grékokatolíckou teologickou fakultou PU v Prešove a medzi Pápežskou teologickou akadémiou v Krakove. Za Prešovskú univerzitu sa prihlásilo 16 študentov. Ôsmy študenti boli seminaristi z Prešovského seminára bl. P.P. Gojdiča a ďalší ôsmy boli laickí poslucháči na GTF PU. Výmenný pobyt študentov sa oficiálne otvorený 16.4.2007 o 19:00 v Krakove v kláštore sestier klarisiek. Na tomto oficiálnom otvorení sa zúčastnil aj poľská strana na čele s prodekanom PAT a s jeho doktorantom M. Halaburтом. Za slovenskú stranu mal príhovor otec ThDr. M. Dancák, PhD. Vo svojich slovách vyzdvihol radosť nad tým, že sme v Poľsku len tak krátko a už tak pekne nás prijali a zároveň im vyjadril aj svoj obdiv. Študenti GTF PU sa v Krakove oboznámili nielen s históriaou Poľska a mesta, ale aj s pohostinnosťou a otvorenosťou nielen miestnych sestier, ale aj

laických poslucháčov z PAT. Počas celého týždňa sme navštívili významné miesta v Krakove a aj mimo neho. Zúčastnili sme sa na exkurzii na zámku Wawel, Wawelskej katedrále, hrobiek panovníkov, cirkevných archívov... Mimo mesta sme navštívili miesta ako sú Wadovice a Osvienčim. Celý tento týždenný pobyt sa ukončil slávnostným obedom, ktorý sa uskutočnil 23.4.2007 v kláštore. Tam sa obidve strany dohodli aj na ďalšej vzájomnej spolupráci. Dohoda sa niesla v duchu, že sa obidve strany budú usilovať o to, aby sa aj v budúcnosti konali podobné výmenné pobytu medzi našimi fakultami.

Ja som bol osobne výmenným pobytom nielen duchovne povzbudený, ale zároveň som si aj rozšíril vedomosti o poľskom národe. Uvedomil som si pár skutočnosti. Poľský národ v minulosti veľa trpel a bol rozdelený. Je to na ľom vidno aj teraz, ale toho iba posilnilo. Tiež som prišiel k uvedomneniu si toho aká je poľská história veľká a bohatá. Mne sa do srdca vryli hlavne krásne spomienky na Krakov a na jeho pamiatky, ako sú Wawel, Wadovice, katedrála, mesto.... Do môjho srdca sa však s bolestou dostali aj také spomienky, ktoré mi však nerobia veľkú radosť. Sú to spomienky na koncentračný tábor Osvienčim. Zároveň verím v to, že sa aj v budúcnosti budú konať ďalšie takéto podobné výmenné pobytu a, že si aj mnoho iných študentov bude môcť pozrieť krásy Krakova a jeho okolia.

Peter Varga, 3. roč

Pod'te za mnou



Toto povolanie od nášho Pána zažila skupinka rybárov, neskôrších apoštolov národov kedysi dávno na miestach Svätej zeme, a od vtedy už ten istý hlas počulo mnoho ľudí oboch pohlaví. Tento hlas volá každého, ale pre každého má pripravené čosi iné, vždy však čosi, čo dáva životu pravé bohatstvo. Podobná výzva bola aj mottom dňa otvorených dverí v našom

seminári (DOD), vôbec prvej takejto akcie, ktorá sa za bránkou nášho seminára kedy uskutočnila. Nápad vnukol Duch otcovovi rektorovi, ale do realizácie sa zapojili všetci, predstavení aj bratia všetkých ročníkov, ktorí našim návštěvníkom pripravili nezabudnuteľnú sobotu 12. mája. Naši návštěvníci prišli z viacerých oblastí Prešovskej eparchie a asi ani sami nevedeli, čo ich bude čakať. A čakalo ich toho naozaj dosť. S božou pomocou to bola vyvážená časť modlitby, poznávania nových vecí, miest (otec prefekt ich povodil po všetkých izbách, niektoré z nich boli bleskovo upratané len pár sekúnd pred vstupom našich návštěvníkov) a hlavne zábavy.

Náš spoločný program začal modlitbou molebenu k blaženému Pavlovi, kde každý mal možnosť osobne si bozkom uc-



tiť jeho relikvie. Potom sa naši milí hostia rozdelili na dve súťažné družstvá – Starý a Nový zákon. A potom už mohla nastat’ sranda na plné obrátky. Súťaže vedomostné, ale aj v tom, kto ako rýchlo umýva taniere (Touto cestou sa chceme podakovať súťažiacim, že máme stále z čoho jest’). Čakal na nich workshop o liturgii a rúchach, ktoré si dokonca jeden šťastlivec aj vyskúšal, prednáška o tom, čo sa vlastne učíme, ale aj súťaž v streľbe na futbalovú bránku, aby vedeli, ako trávime náš voľný čas. Prezentácia liturgickej hudby na nich isto zapôsobila, lebo neboli len pasívnymi poslucháčmi, ale naša akčná dvojka tam prítomná od nich vyžadovala aj preukázanie tých talentov, čo im Pán vo svojej štedrosti nadelil. Modlitebný život im objasnili bratia v priestoroch knižnice a na ihrisku ich neminula ani katedráza, v ktorej boli sami účastní o podstatnej veci, čo robí seminár seminárom, a teda o spoločenstve bratov. Nedali sme in ani zomriet’ od hladu a oni čas obedu spolu na našu radosť využili aj na dozvedenie sa odpovedí na otázky, ktoré im prúdili hlavami.

Obrovskú radosť na ich tvára im vyčaroval koncert našej čoraz úspešnejšej skupiny Anastasis. Záverečné chvíle, ked’ bolo jasné, že víťazmi sú všetci ešte patrili modlitbe k našej nebeskej matke vonku so sviečkami v rukách a potom sa už každý pobral vlastnou stranou domov.



Zo spätnej väzby, za ktorú sme každému jednému návštěvníkovi veľmi vdľační vyplynula pre nás jedna obrovská pravda. Že aj pre tých páŕ, ktorí si v túto sobotu našli cestu do seminára sa to rozhodne oplatilo pripraviť. Bol to pre nich silný zážitok a za seba môžem povedať, že aj ich návštěva obohatila nás. Ostávajú v našich modlitbách a my prosíme za tie ich. Ďakujeme Bohu za to, že sa tento deň stal realitou a na našich hostí, ale aj na TEBA sa tešíme o rok.

Daniel Černý, 5. roč

Sila v Najsvätejšej Trojici



Prednedávnom sme v našom seminári oslavovali chrámový sviatok presvätej Trojice. Otcovia, ktorí sa rozhodli, aby bola naša cerkov zasvätená práve tomuto veľkému tajomstvu našej viery urobili prezieravo a určite nevedeli, aké znamenie to bude pre bohoslovcov tretieho tisícročia. Nebudeme sa tu súčasť zaoberať skutočnosťami, ktoré sa odohrali počas odpustu. Určite každý z nás vie, čo všetko je späté s odpustovou slávnosťou. Chceme skôr poukázať na jeden z aspektov, ktorý chce vyjadriť naša liturgia práve sviatkom svätej Trojice.

Dnes, v časoch, kedy je zaznávaný význam rodiny, spoločenstva a všeobecne zdravého vzťahu ako takého a do popredia sa tlačia často krát egoistické túžby jednotlivcov, nám dáva Cirkev pred zrak

vzťah osôb v Trojici. Večiereň vo sviatok Päťdesiatnice, ktorú sme slávili spolu s otcom rektorm má jedno zaujímavé prepustenie. Je súčasťou dlhšie ako tie, na ktoré sme zvyknutí počas roka, no je o to zaujímavejšie, že sa tu spomína celá Trojica, ako tá, ktorá „nás spasila“, ako spievame v liturgii. Je tu vyjadrený jednoduchým spôsobom vzťah Otca a Syna i Svätého Ducha, či už medzi sebou alebo vzhľadom k svetu. Toto prepustenie začína myšlienkom na Krista, ktorý „vystúpil z božského Otcovho lona a zostúpil z nebies na zem“ (zostúpil z nebies ako obrazu istoty vyjadrenej práve pojmom lona, ktoré znamená pre dieťa bezpečie. Kristus opustil toto bezpečie Otcovho lona a zostúpil k nám, zostúpil do našich problémov, zostúpil k našim hriechom, zostúpil do nebezpe-

čia klamstva a smrti aj keď nemusel, no o to je to cennejšie). *Prijal celú našu prirodzenosť a zbožštil ju. Potom znova vystúpil do nebies a zasadol po pravici Boha Otca.* (Tak ako Adam túžil byť bohom, no neposlušnosťou sa mu to nepodarilo, tak Kristus, svojou poslušnosťou Otcovi urobil človeka bohom, keď sám zasadol po pravici Otca. A to, čo dokázal on, to teraz môže urobiť s nami, „...pretože sám prešiel skúškou utrpenia, môže pomáhať tým, ktorí sú skúšaní.“ (Hebr 2,18) teda posadiť nás po pravici Otca. Stačí, ak mu to dovolíme svojim slobodným rozhodnutím. Človek prichádza znova do raja, znova získava to, čo stratil a po čom neustále túžil).

Ďalej vyzdvihuje poslanie Svätého Ducha: „*na svojich svätých učeníkov a apoštolov zoslal božského(...)*Ducha, aby ich osvietil a skrze nich celý svet...“ Už od prvotných čias sa niektorí bludári snažili zaútočiť na pravdu, ktorá privádza človeka k spáse a snažili sa vniestť do evanjelia rôzne falošné predstavy. Práve

apoštoli, osvietení pravdou Svätého Ducha, mohli na každú lož zasvetiť svetlom pravdy. Falošných predstáv sme svedkami aj dnes. Spomenuli sme ich už vyššie, no určite každý z nás pozoruje okolo seba mnohé iné podobné pokusy zdeformovať pravdu. Pravý vzťah človeka k človeku, ktorý je vyjadrený spätosťou Otca a Syna i Svätého Ducha nás presviedča, čo znamená žiť život darovania. Darovania až na smrť, no zároveň darovania sa pre víťazstvo života. Všetci máme byť tak ako apoštoli obhajcami a svedkami tejto pravdy, pravdy života – vzťahu lásky. Toto chce vyjadriť práve sviatok, ktorý sme oslavovali našou odpustovou slávnosťou v pondelok Svätého Ducha.

Liturgické texty spolu s Božím slovom, dotýkajúce sa tých najkrajších okamihov našej spásy, sú tým najlepším vyjadrením toho, čo môže účinne hovoriť človeku dnešných čias o jeho problémoch a ich riešení.

Michal Bučko, 5. roč



Pastoračný ročník

Pavel Siročňák

1. Prezradil by si nám kde pracuješ počas pastoračného ročníka?

Pracujem v Spojenej škole Pavla Sabadoša, internátnej v Prešove. Je to škola pre sluchovo postihnutých. Prečo názov Spojená škola..., pretože sú tu spojené školy materská, základná a stredné odborne učilište s rôznymi odbormi. Túto školu navštievujú deti s chybami reči a nepočujúci. Vyučujem náboženskú výchovu, telesnú výchovu a v prípravke robím osobnú asistenciu.



2. Čo ti dala táto práca, čo ti v nej naopak chýbalo a čo mohlo byť lepšie?

Táto práca ma veľmi napĺňa a je pre mňa obohatením a určite veľkou skúsenosťou do života. Práca nie je ľahká, ale zaujímač. Veľa som sa naučil ako pracovať s deťmi a hlavne ako pristupovať k deťom s hendikepom. Táto práca si vyžaduje veľkú dávku trpežlivosti a lásky, ktorú som sa snažil týmto deťom odovzdávať. „Čokoľvek ste urobili jednému z týchto mojich najmenších bratov, mne ste to urobili.“ (Mt 25, 40) Mne sa toto Božie slovo potvrdilo, lebo vidím, že keď dávam lásku Pán Boh sa mi odpláca stonásobne. Čo mohlo byť lepšie? Ak by som chcel niečo meniť, už by som neprijímal a neplnil Božiu vôľu, ale presadzoval svoju.

3. Keby si mal možnosť rozhodnúť sa, kde by si chcel tráviť čas pastoračného ročníka, vymenil by si svoje pôsobisko?

Aj keby som sa mal sám rozhodnúť, kde chcem ísť na pastoračný ročník, nevedel by som si vybrať. Pán Boh ma poslal učiť a tak učím. Ked' som po prvýkrát kráčal do školy, tak som rozmyšľal, ako to všetko zvládnem, ako budem komunikovať s nepočujúcimi, jedným slovom mal som zmiešané pocity, ale prijímal som Božiu vôľu byť na tejto škole. Teraz späťne vidím, že prijatie Božej vôle je pre mňa požehnanie a Pán premenil moje obavy na radosť. On konal a ja som len s údivom pozeral. Určite by som svoje pôsobisko nemenil.

4. Odkaz pre bratov, ktorí sa chystajú na pastoračný ročník.

Prijat' miesto, na ktoré budú poslaní s láskou. Nech nezabúdajú na jednu dôležitú vec, a to že na dané miesto ich volá samotný Boh, ktorý má s nimi určitý plán, a ktorý ich tam potrebuje. Nezabúdajte na to, že Pán stojí vždy pri nás, aby nám podal pomocnú ruku, ak to potrebujeme.

Mišán Duda

1. Kde tráviš pastoračný ročník?

Na pastoračný ročník som bol poslaný na Gréckokatolícku diecéznu charitu do Prešova. Pracujem tu ako pomocný socio-terapeut v Nocľahárni Archa a tiež vypomáham pri distribúcii charitného časopisu „Cesta“.



2. Čo Ti dal tento rok mimo seminára, čo Ti v ňom chýbalo a v čom mohol byť lepší?

Mal som takmer denne možnosť konfrontácie svojho života a myslenia s tými, čo bývajú v nocľahárni. To mi pomohlo viac si uvedomiť hodnotu a potrebu milosrdstva a lásky v živote človeka a taktiež obrovský význam dobrého rodinného zázemia. Viac som si uvedomil aj hodnotu času a potrebu múdro ho využívať. Myslím si, že tento rok ma naučil väčšej samostatnosti, ale pocítil som aj potrebu spoločenstva, najmä spoločnej modlitby. Uvedomil som si cenu a pestrosť liturgického života, ktorý je v seminári.

3. Keby si mal možnosť rozhodnúť sa, kde by si ho chcel prežiť?

Charitu som si nevyberal, ale pracovisko áno a spravil by som to znova. Som rád, že som práve tu.

4. Odkaz pre bratov, ktorí sa chystajú na pastoračný ročník.

Nech pamätajú na to, že Boh ich chce niečo naučiť – nech mu dajú priestor. Veľmi sa im zíde, keď budú vedieť kantorovať.

Róbert Krolák a Jozef Šašala

1. Čo Vás priviedlo k rozhodnutiu stráviť svoj pastoračný ročník na takomto mieste?

Róbert: Boh je ten, ktorý volá a ja som odpovedal na jeho volanie.

Jozef: Bližšie spoznanie života v kláštore a spoznávanie svojho povolania.

2. Čo Vám dal tento pobyt a čas strávený v kláštore a čo Vám naopak vzal?

Róbert: Naučil ma d'akovávať Bohu za všetko vo svojom živote, za všetko dobré aj zlé.

Jozef: Vzal mi predstavy o kláštore a dal mi zažiť krátkosť času, náhlosť spasenia a pochopil som, že spasiť sa dá kdekoľvek.

3. Čo Vás najviac prekvapilo na živote, ktorým sa v kláštore žije?

Róbert: Život modlitby, poslušnosť otcov a bratov.

Jozef: Pokoj s akým sa prežíva smrť. Smrť ako prechod do života.

4. Keby si mal možnosť rozhodnúť sa, kde by si chcel tráviť tento čas pastoračného ročníka, vymenil by si svoje pôsobisko?

Róbert: Nie

Jozef: Vybral som si kláštor Studitov a znova by som si to miesto vybral.



Univská lavra - miesto pobytu Róberta a Jozefa

5. Odkaz pre bratov, ktorý sa chystajú na pastoračný ročník.

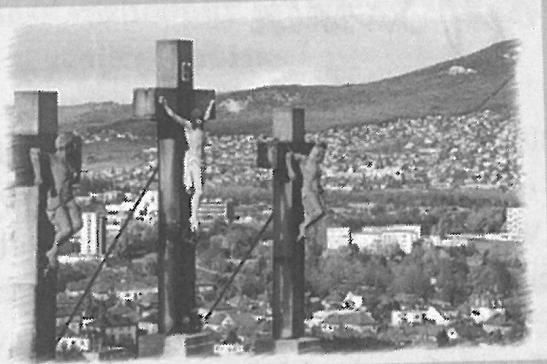
Róbert: Každý deň, každú hodinu, každú minútu nášho života, Pán kráča vedľa nás a s nami bratia.

Jozef: Nebojte sa! Prijmite to čo nemôžete zmeniť a odovzdajte Bohu.

Peter Demjanovič, 4. roč.

„Nadarmo sa modlia tvoje ústa, ak sa nemodlí tvoje srdce.“

V jeden krásny slnečný deň výmeného pobytu v Krakove sme navštívili aj domáce významné pútnické miesto Zebrzydovskú Kalváriu. Už pri výstupe z autobusu som vnútri cítil, že toto miesto je ozaj niečím zvláštne. A bolo to tak. Už v kostole o. bernardínov, pri zázračnej ikone Presvátej Bohorodičky som tiež cítil túto silu. No asi najviac do



môjho duchovného života som si odniešol neskôr. Pri prechádzke po areáli počas modlitby sv. ruženca a tichom rozjímaní uprostred Božej prírody. Cítil som, že cez túto modlitbu sa ma Boh dotýka a hovorí do môjho života. Učí ma novým veciam

o mojom živote. A to tak ticho a tajomne, ako to len On vie. Dával doň svoj pokoj a úžasnú radosť, ktorú nik iný nevie dať. A to naozaj vtedy, keď sa modlí srdce. To sa nedá slovami opísť.... Mohol mi to dať

poznať niekde úplne inde, ale práve na tomto mieste chcel, aby som tu zakúsil jeho blízkosť. Hovoril mi, že je stále blízko mňa a to aj v chvíľach, keď si to neuviedomujem. A zato som mu nesmierne vdľačný.

Preto chcem povzbudiť aj všetkých, ktorí čítate tieto riadky k takejto modlitbe. K modlitbe, ktorá bude vychádzať zo srdca. Boh je stále blízko vás a miluje vás.

Stanislav Činčár, 2. ročník

Misia na Sibíri

Otec Marcin viedol našu pravidelnú duchovnú obnovu, ktorá sa koná raz za mesiac. Zvolil si tému, ktorá je mu najbližšie a to je bez pochyb téma misií. Ked'že nás táto téma veľmi zaujala poprosili sme o. Marcina o tento článok.

Ako rodený Zemplínčan prišiel som na svet v jeho centre v Michalovciach. Po skončení magisterského štúdia teológie v Prešove na dva roky som zamenil Alma Mater a v rámci postgraduálneho vyššieho vzdelania a prehľboval svoje poznanie na Pápežskom Východnom Inštitúte v Ríme. Po jeho skončení som prijal kňazské svätenie z rúk vladučky Milana Chautura, v bazilike Santa Maria Maggiore. Odtiaľ boli moje prvé kroky novokňaza nasmerované do farnosti Jasenov.

Ako som sa však dostal do ďalekej sibírskej zeme? Moja túžba ísť a pomáhať tým, ktorí boli prenasledovaní, a do dnešného dňa nemajú svojich kňazov vo mne neustále vrela, takže muselo nasledovať radikálne rozhodnutie, zanechať dote-

rajší spôsob života a vykročiť do veľkého neznámeho sveta s nádejou, že Pán je so mnou a vo všetkom mi určite pomôže. Prečo práve Sibír?

Ťažko vysvetliť. Je to ako s povolením ku kňazstvu. Človek cíti akýsi vnútorný hlas, ktorý ho k tomu vedie a vy postupne spoznávate, že nenájdete pokoj, až keď naň dáte konkrétnu odpoveď. Už z detských rokoch sa mi páčilo všetko ruské...rozprávky, piesne, jazyk... a tak akosi podvedome som si vytvoril veľmi pozitívny vzťah k ruskému národu. V prvých rokoch seminára som priam hltal správy o slovenských misionárov na Sibíri a veľmi som túžil im pomáhať. No oni boli rímskokatolíci a ja som gréckokatolík. Ako pomáhať katolíkom v Rusku a zároveň zostať tým, kým som? Zvrat nastal po treťom ročníku, cez prázdniny sa mi podarilo dostať ku skupine mladých katolíkov, ktorí cez Pápežské misijné diela na Slovensku organizovali cestu do Ruska, aby tam pomohli v jednej dedinke miestnym pravoslávnym stavať malú kaplnku. Tento prvý kontakt s Ruskom v 1999 bol rozhodujúci. Vedel som, že sa tu určite vrátim. A keď sa vlaďka Milan v jeseni nasledujúceho roku vrátil zo Sibíra, kde bol pozvaný na slávost posvätenia katedrály v Irkutsku, porozprával nám aj o duchovných potrebách ukrajinských gréckokatolíkov, ktorí si žiadali kňazov,

no miestny latinskí biskupi im nemohli vyhovieť, lebo v tom čase takmer žiadnych nemali. Preto sa novosibír-



Dom, kde o. Marcin býva a zároveň kaplnka, kde sa schádzajú veriaci na bohoslužby

ský biskup obrátil s pomocou aj k nášmu exarchovi. Ked' som o tom počul, prvý som sa prihlásil, lebo som vedel, že to je moja cesta.

Ťahalo ma to tam aj kvôli ľuďom, pretože som poznal ich osudy. Boli to ľudia, ktorých v stalinských časoch násilne deportovali na Sibír a nechali ich napospas „osudu“. Koľko si museli vytrpieť kvôli viere a teraz v čase slobody, niet tých, ktorí by im chceli pomôcť. Medzičasom mnohí z týchto osídlenecov Sibíra poumierali, mnohí sa vrátili do svojej rodnej krajiny, no ostali tu ich deti, vnuci a ľudia, ktorí prišli za prácou, za vidinou svojho šťastia.

Božia vôle ma tak priviedla na farosť sv. Mikuláša v meste Nižnevartovsk. Mesto má iba 35 rokov a vyše 200 tisíc obyvateľov, dynamicky sa rozvíja hlavne kvôli ťažbe ropy a zemného plynu. Pracuje tu viac než 20 národností. Ukrajinská patrí k najpočetnejším. Len v Tumenkom regióne do ktorého mesto patrí žije vyše milióna Ukrajincov.

Naša misia v tomto meste je veľmi jednoduchá... priviesť ľudí k Bohu, zvestovať im krásu Kristovho evanjelia, jeho nemeniteľnú pravdu a hodnotu. Ukázať, aký nádherný život môže byť s Bohom, že v živote sú aj iné dôležitejšie hodnoty než len peniaze, sex na jednu noc a naplnenie svojho žalúdka. Ľudia, čo tu už desiatky rokov žili bez Boha, bez akejkoľvek prítomnosti kňazov, si svoj život pozliepali tak nešťastne, že aj renomovaní psychológovia by mali čo robiť, aby im pomohli dostať sa z ich každodenných problémov. Narkománia, alko-



holizmus a iné závislosti, rozbité rodiny, to všetko tu nadobúda desivé rozmery. Stačí sa prejsť po miestnych cintorínoch, vidieť hroby tol'kých mladých ľudí, pochopili by ste, že to nie je len fráza. Ľuďom tu čosi chýba, obyčajné ľudské šťastie, ktoré im tento svet nemohol dať. A hoci Boh je stále blízko, cestu im často krát musíme ukazovať sami. Svedectvo vlastného života tak ako aj inde vo svete zaváži viac než akékoľvek slová. Osobný kontakt s ľuďmi a byť im neustále nabíziku, keď potrebujú vašu kňazskú, či mnohokrát ľudskú pomoc je tou cestou, ako si získať ich srdcia.

Rusko je krajina plná kolosalných paradoxov. Či v ekonomickej sfére, sociálnej, vzdelanostnej, tak a aj v náboženskej. U nás na Slovensku si často ľudia predstavujú Sibír iba ako miesto na konci sveta, kde je veľa snehu a obrovské mrazy, ešte si spomenú na zemľanku alebo gulagy a to je všetko. Už menej sa zamýšľajú nad tým, že aj tam žijú ľudia, ktorí majú svoju kultúru, osobitý charakter, svoje radosti i starosti ľudia, ktorí potrebujú pomoc.

o. Matúš Marcin



Slovenskí misionári pôsobiaci v Novosibirske

*„Chodťte do celého sveta a hľásajte evanjelium všetkému stvoreniu.“
(Mk 16, 15)*

Ked'že väčšina gréckokatolíckych farností vznikla len pred niekoľkými rokmi a d'alšie sa len zakladajú, je nevyhnutné v týchto počiatočných štadiánoch rozvoja im poskytnúť duchovnú, morálnu i ekonomickú pomoc. Veľmi Vás prosíme o Vaše modlitby za nás, aby sme neochabli pri ohlasovaní, aby sme s Božou pomocou konali Jeho dielo na spásu duší nám zverených.

Svoju finančnú pomoc, ktorá je taktiež nevyhnutná na d'alší rozvoj môžete posielat na číslo účtu –
**Pápežské misijné diela, Lazeretská 32, P.O.BOX
74, 814 99 Bratislava,
heslo „Gréckokatolíci na Sibíri „ – 4000256602/
3100**

Svoje prípadné otázky posielajte na mailovú adresu:
matmar@post.sk alebo matfej@mail.ru
Úprimný Pán Boh zaplať všetkým štedrým darcom a tým čo sa za nás modlia.

Gréckokatolíci na Sibíri

Sväta Stolica až v 2005 roku menovala otca biskupa Jozefa Wertha, biskupa Preobraženskej Novosibírskej eparchie za ordinára pre gréckokatolíckych veriacich v celom Rusku, vrátane rozsiahlej Sibíri. Od tohto času sa táto mladá gréckokatolícka cirkev vzmáha a šíri posolstvo evanjelia aj po týchto odľahlých mrazivých končinách sveta, všetkým ľudom dobrej vôle. V súčasnosti v Rusku pracuje 17 gréckokatolíckych kňazov. Z nich sú dva ja redemptoristi, jeden salezián, jeden z kongregácie Vteleného Slova. Slúžia tu 2 reholné sestričky - jozefitky, a 4 mníšky v Moskve. Z d'alších kongregácií sa ešte len chystajú prísť. Polovica kňazov je ruskej národnosti a tá druhá je z Ukrajiny. Aj počet farností je rovnakého pomeru. Polovicu farností tvoria ruskí gréckokatolíci a druhú polovicu tvoria veriaci Ukrajinskej gréckokatolíckej cirkvi.

ZÁBAVNÁ STRÁNKA

Malý Janko v obchode so zvieratkami hovorí:

- Dobrý deň, ujo. Včera som si u Vás kúpil morské prasiatko. Doma som ho pustil do akvária. Ono tam chvíľu plávalo, potom si ľahlo na dno a zaspalo. Chcem sa spýtať, kedy sa prebudí a čo mu mám dať potom žrať...

Janko vratí mamičke:

- Idem si natrhať čerešne.
- Ale veď je zima!
- To nič! Dám si rukavičky.
- Stará mama, je to pravda, že za zlo sa máme odplatiť dob-

rom?

- Je to pravda, vnúčik môj.
- Tak mi daj dvadsať korún. Pred chvíľou som ti rozbil okuliare.

... A TOTO JE VÁŠ INŠTRUKTOR POTÁPANIA.



Príslovia

- * Smiech čistí zuby! (Afričké)
- * Kto vie klamať, akoby vedel o jeden jazyk viac. (Arménske)
- * Ak je osol veľký, myslí si, že je kôň. (Španielske)
- * Mesiac je potrebný v noci, rozum vo dne. (Uzbecké)

ZUJÍMAVÉ POVOLANIA???

Inštalatér - Administrátor neinformačných tokov a rozvodov

Upratovačka - Kozmetička podlahových krytín

Biletár - Ekonomický dohľad prevádzky

Smetiar - Likvidátor nepoužitých rezerv

Vrátnik - Manager vstupov a výstupov

Poštár - Distribútor analogových mailov

Vydierač - Fakturant hodnoty tajomstva

Vyhadzovač - Rozlúčkový spoločník

Poskok - Asistent posledného stupňa

Viete čo je láska?

Ked' vás niekto ľúbi, vyslovuje vaše meno iným spôsobom. Viete, že vaše meno je v jeho ústach v bezpečí. (Billy, 4 roky)

Láska je to, čo ťa rozosmeje, ked' si unavený. (Terri, 4)

Láska je to, čo je s vami v miestnosti počas Vianoc, ked' prestanete otvárať darčeky a počúvate. (Robby, 5)

Ked' sa chcete naučiť ľúbiť lepšie, začnite od niekoho, koho neznášate. (Nikka, 6)

sú dva druhy lásky : naša a Božia. Ale boh ľúbi obidvoma spôsobmi. (Jenny, 4)

Láska je, ked' ti tvoje šteniatko olijše tvár, aj ked' si ho nechala samé celý deň. (Mary Ann, 4)

Ozaj by ste nemali hovoriť niekomu Ľúbim Ťa, pokiaľ to nemyslite vážne, ale ak to tak myslite, radšej to hovorte často. Ľudia zabúdajú. (Jessica, 8)



Moderné babičky



Nabíte sa na leto

SKÚSTE SI PREDSTAVIŤ PEKLO

S takouto vetom nás raz (ešte za mojich stredoškolských čias) privítal na stredoškolskom „stretku“ náš anonymátor. Potom sme mali ešte napísanú desať vlastnosti tohto predstaveného miesta a nasledovala diskusia ...

Ostrým kamenným chodníkom vstupuje celá naša fakultná „expedícia“ na miesto s nápisom „Arbeit macht frei“. Našej slovenskej tlmočníčke slová, priблиžujúce toto miesto, len tak vyskakujú z úst a ja sa zrazu v tejto spletej dojmov cítim presne tak ako v mojej predstave na „stretku“. Ak si viete predstaviť miesto ktoré nechce Boha a boli ste už niekedy v Osvienčime tak by som mohol tento článok aj rovno ukončiť, no ja chcem v prvom rade rozprávať o Pánovi a o dobrej správe pre nás, ktorú nám doniesol jeho prvorodený syn.

Ked' sme z tejto továrne na smrť asi po poldruha hodine odchádzali, už som veľmi nedokázal na nič kreatívne myslieť, len sa mi stále dookola v mysli točili tie strašne scény plné smrti a úzkosti.

27. apríla 1940 bol tento tábor otvorený pod nemeckým názvom Auschwitz a od 3. septembra 1941 začala používaním Cyklónu B jeho „plná prevádzka“. Hovoríme plná, pretože ak ste si predstavili peklo ako miesto, ktorého jedinou úlohou je v čo najkratšom čase pripraviť o život čo najviac ľudí, ako miesto kde smrť vládne v úplne každej oblasti života už aj čakajúcich na ňu, tak pri počte neraz aj 30 000 zavraždených a zlikvidovaných za jediný



deň plnšiu si už ani neviem predstaviť. Ak vy viete, skúste si teraz predstaviť niekoho iného, kto taktiež pracuje na plno.

Je 15:00 píše sa rok 33 a na kopci nad Jeruzalemom umiera

priklinovaný ku krízu Boží syn, ktorý je na plno nevinný. Vo chvíli kedy odozvadá svojho ducha Otcovi zostupuje na miesto kde vládne smrť, otvára brány falošnej slobody a všetkým oznamuje, že On je silnejší než smrť. Že len on jediný má plnú vládu na nebi aj na zemi (Mt 28,18).

A tak už nemusíme utekať za klamlivou slobodou, ktorú nám nepriateľ sarkasticky vnucuje no môžeme pokojne vstupovať do slobody Božích detí skrze víťazstvo Ježiša Krista.

Preto ak aj Ty badáš vo svojom živote oblasti v ktorých ešte stále vládne smútok a strach ako atribúty smrti, neváhaj práve na týchto miestach pootvoriť brány svojím pozvaním pre spásonosného hrdinu, pozvaním toho, KTORÝ VLÁDNE.

A možno že sa hned' navonok veľa toho nezmení zmení sa niečo čo je oveľa dôležitejšie. No na to prídeš už ty sám.

„V ten deň povedia Jeruzalemu:
„Neboj sa, Sion, nech ti neovisnú ruky!
Uprostred teba je Pán, tvor Boh, spásonosný hrdina; zajasá nad tebou od radosť, obnoví svoju lásku, výskat' bude od plesania.“

Adam Mackovjak, 3. roč.

Neinvestičný fond sv. Ján Krstiteľ, n. f.

Fond podpory, rozvoja a ochrany vzdelávania Gréckokatolíckej cirkvi

Neinvestičný fond sv. Ján Krstiteľ vznikol v roku 2001 za účelom podpory, rozvoja a ochrany vzdelávania seminaristov a predstavených kňazského seminára, žiakov základných a stredných gréckokatolíckych a cirkevných škôl, podpory celoživotného vzdelávania biskupov, kňazov a laikov, ochrany a rozvoja duchovných a kultúrnych hodnôt Gréckokatolíckej cirkvi, ochrany a podpory zdravia.

Číslo účtu (SKK): 10006 - 66513060/4900

Číslo účtu (EUR): 810003 - 6318060/4900

IČO: 36167126

Adresa: sv. Ján Krstiteľ, n. f.

Správca fondu: ThDr. Miroslav Dancák, PhD.

Sládkovičova 23, 080 01 Prešov

tel.: +421 051/75 673 80

mdancak@unipo.sk

fax : +421 051/75 673 77

web stránka: <http://www.gojdic.sk/>



Navštívte našu web stránku: www.gojdic.sk

